

ИВАН БОГДАНОВ
САРА И ДРУГИ ЛЮБОВИ

Сара и други любви

copyright©2023 Иван Богданов

©Издател - Фондация „Буквите“

©Редактор - Хрисимира Саръова

©Снимка корица - Зоя Митрушева

ISBN 978-619-154-523-0

Иван Богданов

**САРА И
ДРУГИ ЛЮБОВИ**

София

БУКВИТЕ

2023 г.

УВОД

*"Довечера ще бъда граф,
любезен принц
на всички сови"*

Т. Телалов

Викат ми Боги. Повечето гобавят уважително и Графът. Този прякор ми се лепна още от училище, когато като хлапети изчерпахме „Тримата мускетари“. Всички си падаха по Д'Артанян, Арамис, имаше даже едн по Портос. Но мен ме привлече мрачната тайнственост на Атос и си го обикнах още от първите глави. А когато в кРея на книгата разбрах, че е Граф дьо ла Фер не давах на никой да ми вика по друг начин. Дори учителите свикнаха с „партизанските ни имена“ и ме викаха на дъската с „Да излезе Графът!“.

Трите тома на мускетарите ги изгълтах като топъл хляб, после изчетох всичко, което докопах за тази епоха.

Животът на мускетарите, макар и не лек, ме очароваше.

Изучих всички тънкости - как се целува ръка само с устни (*така че да не намокриш ръката*), как се прави реверанс с приклякване пред дама... Всъщност, знаете ли защо французите целуват ръка на жена?

Ами все отнякъде трябва да се започне!

Всички тези обноски са действали в XVIII век, а представете си как действаха сега, когато рядко някой се сеца да отвори врата на жена, да не говорим за друго.

Жените сами ме търсеха. Но за това - по-късно.

Аз съм преуспял романтик. За роднините - класически неудачник. Вместо да си намеря работа със сигурна

заплата, аз се занимавам с глупости. Но знам от Корана, че „никой не е станал пророк в собственото си село“ и не обръщам много внимание.

Свикнах от малък да съм различният във фамилията. Единственият, който не ядеше месо, единственият с висше образование, единственият „фирмаджия“. И единственият разведен. В малкото ни градче това се прие тежко. Такива неща не само не бяха приети, те не се слушаха. Нормалните еснафи не ги приемаха. Всички чакаха от мен да си намеря нормална работа, да си прекарвам вечерите пред телевизора, да си викам с жена си, като всички съседи и изобщо да живея нормален живот. Различният живот ги изнервяше и се правеха, че не ме забелязват. Затова бързо се магнах. В малкото градче нямаше простор за моите мечти. Отидох да уча в столицата и не се прибрах повече.

Учих едно, а работя друго. Нормално състояние в тези времена.

Работя като Лъжец! Всъщност, като писател, но то няма особена разлика.

Когато измислях истории като малък ме наричаха лъжец, а сега се редят на опашки за автографи, защото съм професионален разказвач на лъжливи истории или на истории с лъжи.

Станах писател случайно. В съня ми често идваха демони и разказваха страшни истории. Аз се плашех и не спях с дни наред. Случайно разбрах, че като запиша историите на лист, те вече не са страшни, а интересни.

И започнах да чакам всяка нощ демоните си и да записвам историите им.

Хората ги харесаха много, още първият ми роман имаше голям успех.

После се заредиха един след друг, средно два на година.

Но докато започна да се издържам от писане имаше много време.

Първо намерих и други, които си говорят със своите демони. Започнах да издавам техните истории и се превърнах в успешен издател. Но ще стигнем и готам в историята.

Сега искам да ви разкажа за жените... Те винаги са основното в един роман... Така уча и моите автори. Да говориш за жените винаги е удоволствие, но да разказваш за тях в роман е влюбване. Затова искам да ви запозная с моите Марии и с едно много специално куче!

КОГАТО БОГИ СРЕЩНА САРА

Изведнъж се оказах наемател на огромен апартамент, в който щяхме да живеем с „любовта на живота ми“, но в крайна сметка заживях сам.

Стандартните - „аз нищо не съм ти обещавала, ти сам реши така“ не са интересни.

Стъпките ми кънтяха в апартамента, особено нощем и ме плашеха. Не можех да живея сам. Съквартирант беше изключена опция, можех да си плащам наема, трябваше ми домашен любимец.

Котката ми Дебеланка, позната ви от предните романи, беше починала преди две години и не можех да я прежаля. Трудно бих си взел друга котка, а и котка не ми вършеше работа. Те искаха да ги глезиш и обичаш. А аз исках най-сетне някой да обича мен.

Имаше и друго. Аз работя от нас. В издателския бизнес си е така, публични са само премиерите. Често се случваше с дни да не излизам от нас, от леглото да се местя до компютъра, често по пижама... Особено лятото...

Никой не виждаше как е облечен могъщия Иванов, когато раздава заповеди зад компютъра. Имаше магазин в съседния вход и не беше проблем да притичвам небрежно облечен.

Обличах се официално само, ако се наложеше някоя бизнес среща, а такива бяха най-много един-два пъти на седмица. През останалото време си стоях кротко в нас и управлявах издателството.

Но това не можеше да продължава, трябваше да започна да се движа, а и да живея малко по-организирано.

Приятелите във Фейсбук препоръчаха да си взема куче. Дотук добре, имаше огромни поляни, където да тича, но какво куче, каква порода, откъде се вземат кучетата - всичко това ми беше неясно. Няколкото котки, които гледах, или ги вземах сукалчета или си идваха сами.

Със Сара нещата станаха съвсем случайно. Една позната пусна клипче във Фейсбук, че джакръселката ѝ родила изненадващо кученца.

Гледах няколко пъти клипа - бяха много сладки.

Попрочетех за породата - бяха едни от най-дивите и искаха много разходки. Викам си: „Идеално, тъкмо някой ще ме извежда от нас!“.

А и бяха от най-дълго живеещите - над 15 години. Нямах сили да понеса загубата на още един любимец.

(Как Сара ще понесе моята загуба не ми се и мисли! Диването е всеобща любимка и ще се бият, кой да я вземе, но тя си е дала сърцето веднъж.)

Разбрахме се с нея да отида да си избира. Тръгнах с нагласата да си взема мъжко куче, кой щеше да се занимава с бременности.

Но... нещата се случиха различно.

В очите на Сара нещата изглеждат съвсем различно, нали знаете - мъжът си представя, че е завоевател, докато въсщност жената решава:

„Бяхме много кученца, все момченца. аз бях най-малката - и по дни, и по ръст, бях изтърсачето. Но когато татко доближи до оградата, почувствах как сърцето ми затуптя заедно с неговото. Избутах всичките си братчета и се хвърлих към него.

Взе ме и ме гушкаше като съкровище. Не ме пусна почти целия ден.“

И тук почнаха интересните неща - бях гледал бебе, коете, графомани (*в този ред*), но нямах представа как се отглежда куче. Добре, че имаше интернет, а най-вече - добре, че Сара имаше завиген апетит.

При пет големи братчета, ако не си е изяла храната за секунди, е оставала гладна. Така ядеше и в нас - докато ѝ сия и беше омела всичко. И сега е така, не се церемони много.

Живеехме си интересно. На Сара ѝ растяха зъбки и изяде всичките ми чехли. Така и не можах да разбера как

успя. Маркираше си територията, нали трябва да се разбере, че тя живее тук.

Започнахме и разходките навън и установих, че Сара е всеобща любимка. Децата спираха играта си и с викове се затичваха след нея, а гамите си играеха с нея и започнаха да ме заглеждат. Дотогава бях невидим в този комплекс и надали някой ме е забелязал. Те и сега не ми знаят името, но знаят че съм - „Таткото на Сара“.

Започнах да ѝ завивдам на известността.

Вървим си ние със Сара към магазина. По скоро аз вървя, а Сара подтичква насам-натам. По едно време от прозореца на една спряла кола се показва едно фърфалаче, не повече от 3 годишно и се провиква: „Сара-а-а“.

И нашата се затичва към него.

Откакто я разхождам редовно, забелязвам че хората ме поздравяват и като не съм с нея...

Това е положението - аз съм стопанинът на онова симпатично кученце.

~***~

Сара не знае, че е известна, че снимките ѝ обикалят Фейса, че има много фенове. Да, децата в квартала я харесват и тичат отдалеч да си игРеят с нея. Това ѝ стига.

Сара не знае, че съм известен.

Сара не знае нищо за мен, за социалните мрежи, за това какво работя. Даже не знае как се казвам. Мисли си, че се казвам Татко, защото постоянно ѝ викам: Ела при татко.

Така ми викат и съседите: Таткото на Сара.

Сара не знае имам ли пари. Всъщност тя не знае нищо за парите и, ако някак си успея да ѝ обясня, вероятно ще ме репликира - „Ти затова ли стоиш толкова на компютъра? Аз мога да се изхранвам само от отпадъците под балконите (ти защо не ми даваш всъщност да ги ям?) И за теб ще прося храна. Само ме гушкай повече и си играй с мен.“

Сара не знае нищо за околния свят и почти не го познава, освен поляните край блока.

Тя знае само да обича. И обича до смърт!

Тя не иска скъпи грешки и специална храна. Изяжда си, с голям апетит, каквото ѝ взема от магазина (и каквото може да изпроси от моето ядене).

Е, иска много внимание - жена е. Обича дълги разходки, но знае кога да се свие в краката ми като вуги, че съм зает или уморен.

Тя е Сара и цялата е любов. От нея научих какво е да обичаш.

Тя може да се глези цяла седмица, при това много качествено, но и да се сгуши над 30 часа плътно до мен, когато вижда че ми е лошо и не мога да стана от леглото.

Който не е имал куче, не знае какво е истинска любов.

~***~

Хората се влюбваме, макар и не толкова често, колкото ни се струва. Обикновено неподходящо и накрая оставаме без парче от сърцето си.

Но хората живеем дълго и сърцето ни е голямо, колкото и парчета да вземат от него.

Кучетата живеят кратко. Сара, хем е от най-дълго-вечните не ѝ остават повече от десет години... Те нямат време да се влюбват и разлюбват и затова гаряват сърцето си наведнъж.

Та не сте прави, че нямам сърце. Чувам го всяка вечер как бие. В гърдите на Сара.

~***~

Отворих вратата и сърцето ми прескочи удар. После още един и изведнъж заби като картучница. През тялото ми преминаха горещи вълни, а студена пот ме обля целия.

Залитнах и се подпрях на стената. Не пусках гръжката на вратата, защото щях да падна на пода.

Бях човек на години, мислех си, че съм виждал какво ли не, но такава гледка може да разтърси и най-хладнокръвният човек.

На масата в хола трябваше да се намира тортата за рождения ми ден. С много шоколад и свещи.

Нямаше я, нямаше и помен от нея!!!

Но за сметка на това в кутията стоеше Сара, незнайно как промъкнала се в хола, цялата омазана с шоколад и сметана и ухилена в широка кучешка усмивка.

~***~

Както знаете, Сара е мелез. Бащата, силно неизвестен, но усърден копач под оградата, явно е бил голямо куче, защото Сара е по-едра от всички останали джак ръсели в района (*странно, има ги много*) и ги е била всичките, особено мъжките които ѝ досаждаха докато беше разгонена. Това ѝ създава малко проблеми с кого да си играе, да не говорим, че все я влекат големите батковци. Има един огромен черен ротвайлер, който стоически изтърпява всичките ѝ закачки, макар че може да я лапне на един залък. Но като цяло кучетата, с които основно си играе са поне два пъти по-големи от нея и я гледат като досадно хлапе. Често си играят с нея „на зайче“ - гонят я, хващат я и чакат стопанина си да я вземе. Но най-често просто я игнорират. А тя е общително куче.

Затова много се зарадвахме и двамата, когато с първите октомврийски снегове на голямата поляна, където си играят, се появи едно малко кокер шпаньолче. Със Сара си паснаха моментално - и на големина, и на акъл и правеха големи обиколки на поляната, развявайки си големите уши. Много е интересно да гледаш как тичат кучетата с клепнали уши и от скоростта ушите им се развяват като големи хвърчила.

Мен ме привлече стопанката на Рея (*както се казваше кокерчето*). Висока, русокоса, с интересни трапчинки, които се виждаха под вечно спуснатата ѝ качулка.

При нас е прието, стопаните на кучетата да си говорят по двойки, в зависимост от това, с кого се е заиграло кученцето им.

Рея и Сара не се уморяваха с часове. Няма как, докато кучето ти играе свободно на поляната, да забиеш очи в телефона, затова с Елена (*престраших се да я попитам за името ѝ*) си говорехме дълго. И тя се оказа книжен пълх. Един ден гордо заяви: „Аз чета по 30-40 книги на година!“. Аз се засмях, извадих една визитка от портфейла и гордо заявих: „А аз издавам по 50-60 на година и чета сигурно двеста!“.

Тя се оказа, че следи съвременната българска литература и често обсъждахме нашумелите заглавия. Колкото и да имам собствено мнение бях изчел по задължение книгите в първите десетки.

Елена беше далеч от литературните среди и мнението ѝ ми беше много интересно, защото виждаше нещата по много различен начин.

Сара толкова свикна с Рея, че като я нямаше на поляната започваше да я търси и да скимти жално. При едно засичане и Елена каза нещо подобно за Рея и започнахме да си уговаряме часове. Не знам как ни разбираше Сара, но всеки път като трябваше да се срещнат с Рея тя буташе стола, лаеше, скачаше отгоре ми докато не излезем. Много хора ми се обидиха, защото рязко прекъсвах разговорите с тях обяснявайки: „Трябва да изведа Сара!“

С Елена постепенно се сближихме. Така и не разбрах нищо за нея, даже не знаех в кой от блоковете около поляната живее. Но знаех всичко за Рея - години, навизи, глотики. Със стопаните на кучетата е така - рядко научаваме нещо един за друг, но сме в течение на всичко около кучетата ни.

Странно и Сара се привързва към Елена. Въпреки че е безкрайно социална и се гушка на всеки, ме следи внимателно и не се отделя от мен.

Няма да забравя как, след като на Алеята на книгата цял ден я гушкаха всички от щанда и я храниха обилно, в момента, в който реших да отида за едно кафе, щеше да събори щанда тръгвайки след мен. А при Елена седеше, можех спокойно да я оставя и да прескоча до магазина, спокоен че Сара няма да тича след мен.

Започнаха големите снегове, Рея и Сара, с техните къси крачета, буквално плуваха в снега, но толкова им харесваше, че не можехме да ги приберем. Внезапно Елена започна да пропуска срещи. Игваше все по-рядко, но Сара искаше да ги чакаме и стояхме дълго под виелицата, докато и тя се отчаеше, че няма да дойде. Замислих се дали да не поускам на следващото ни засичане телефона на Елена, но се отказах - не бяхме никакви един на друг. Но усещах, че започва да ми липсва. Липсваха ми трапчинките, зачервените от студа бузи, блесналият поглед, когато обясняваше нещо.

Един ден, още като излязохме от входа, Сара се отскубна от ръцете ми и се затича с всички сили към поляната. Затичах се след нея, но в един момент се спрях изненадан. Рея стоеше на поляната, но определено не ѝ се играеше. Сара подтичваше около нея, в един момент се спря, подуши я внимателно и ми хвърли въпросителен поглед: „Тя е бе татко, какво ѝ е?“

В този момент към нас се приближи симпатичен мъж, който не бях виждал досега.

— Съпругата ми Елена е много болна, докторът ѝ забрани да излиза. Но Рея не иска да излиза без нея, зорко я пази. Едва я изведох, но виждате, стои и не тича. А, тя каза да ви предам поздрав. „Ще видиш една луда Джак ръселка, не можеш да я объркаш, по-луда е от другите. Предай поздрав на стопанина ѝ и му кажи, че на пролет като се стопли пак ще се разхождаме заедно“.

В този момент задуха силен вятър и се изви виелица. Аз се прибрах, влачейки Сара за каишката. Тя все още недоумяваше защо Рея се държи така.

Но аз знаех - зимата беше дошла!

~***~

Преди време ми разправяха, че стопаните на кучетата от един квартал се познават. Беше ми чудно, но откакто си взех куче, го разбрах.

Всъщност не е точно - стопаните така и не ги познавам по име, но за сметка на това знам имената на всички кучета, порода, години, отношение към моето куче - дали си играе с него, дали го лае, изобщо всичко... Всъщност и моето име надали някой знае, за сметка на това дори и малките деца познават кучето ми... Всъщност най-вечте те, защото много обичат да си играят взаимно...

Но темата беше друга. Сара си имаше едно гругарче, което първо я посрещна на поляната и си играеха често. Последните седмици не се засичах с него и стопанина му. Викам - явно са сменили часовете за разходка.

Днес се видяхме, той беше с ново кученце. Едно толкова мъничко, сладко паленце.

Сара беше силно озадачена. Дълго гуши стопанина, гуши новото кученце, даже го близна. То страхливо се скри между краката на стопанина си, а моето куче седна, силно учудено. Очите му казваха: „Татко, не разбирам. Човекът е същият, но кучето не е... Какво става?“

И аз не знаех какво става, всъщност досещах се, но ме беше страх да попитам. Трябваше да съм някоя жълта журналистка, за да дърбая в раната - „Ама умря ли кучето, ама от какво, ама как...“

Знаех каква мъка е, отива си не просто животното, отива си нещо, близко до сърцето ти, често по-близко от член на семейство.

Животните живеят по-малко от нас и затова ни е трудно да се простим с тях.

Погалих малкото кученце и мислено му пожелах дълъг живот.

Щяхме да се срещаме често, а като пораснеш, щеше да си играе със Сара. Но стопанинът му надали щеше да забрави старото.

~***~

Опиянчихме Сара!

Чудя се аз, що все се вре под дърветата и трябва много да викам докато гоуде, а то какво се окажа:

Нападали разни джанки и сливи, от слънцето понагнили и станали готови джибри.

И Сара яде като невидяла, че чак ѝ се опъват ушите от кеф, а после лежи на мозайката и се оризва на спирт!

Утре я записвам в кръжок „Млад трезвеник“.

~***~

Sic transit gloria mundi (Така отминава световната слава).

Отиваме със Сара към Еконт, за да изпращаме поредните книги.

На улицата срещу нас върви една разкошна жена, която ме гледа с неприкрит интерес.

Наближаваме и тъкмо се каня да я заговоря и тя казва със звънливия си глас:

— Здравей Сара!

И се почва едно гушкане, галене...

Мен изобщо не ме забеляза...

~***~

Как покрай кучетата научаваме социалния живот на стопаните:

Сара има приятелка едно симпатично женско френчи

(френски булдог). Игрят си добре, защото то има масивна структура и успява да удържи блъсканията на Сара, която въпреки гребния си ръст е 10 кг. и много силна. Другите кученца отдавна я избягват.

Когато се запознахме с френчито преди година (кучетата се запознават сами, стопаните им само гледат от страни) го разхождаше една достолепа възрастна жена, с която имахме приятна приказка.

В един момент тя започна да го разхожда все по-рядко, даже я виждах и рядко в квартала, а френчито го разхождаше основно синът ѝ. С него поведението на кучето беше коренно различно - тя го гледаше в очите и не играеше с никой друг, освен с него.

И сега за социалния живот:

Последният месец виждам това френчи от време на време да го разхожда симпатична млада жена. Днес успяхме да се засечем и да си поговорим, докато двете беляджийки се гонеха по поляната.

Оказа се, че е станало това, което предполагам - свекървата се е изнесла, за да се нанесе снахата.

Изобщо, от разходките на кучетата научавам много неща за социалния живот в квартала. Преди да взема Сара бях спял за тези неща.

~***~

Нощ, прохлага. Аз най-сетне работя каквото искам, а не каквото трябва. Поостана малко време.

Сара спи на спалнята и не реагира изобщо. Нощта е време за спане. Всъщност всичкото време, което не включва игра и разходки е за спане.

След два часа работа ожаднявам и тръгвам към кухнята. Дълбоко спящата Сара ме е изпреварила на втората крачка и ме гледа с очи на куче нехранено с месеци.

Не знам как ме чу, защото съм си пуснал и музика...

Никога няма да ги разбира тези кучешки потайности, но не се е случвало досега да отида в кухнята и Сара да не дойде на мига...

~***~

Не ми се спи. Нервно ми е. Добре ге, пусто ми е. Обикалям из апартамента. Не светвам, виждам добре в тъмното.

Сара е неотлъчно до мен. Друг път спи кротко сгушила се на леглото, но сега не ме изпуска от поглед.

Отивам в кухнята да пия вода. Сара идва с мен, сяда на пода, прозява се и сякаш ми казва:

— Тате, много ми се спи, а ти се моташ насам-натам.

За първи път имам куче (*или то мен*). Не знам дали другите кучета се държат така. Знаех, че кучетата са верни. Но не знаех, че са загрижени. Сара следи всяко мое настроение. Сгушва се в мен, когато ми е тъжно, крие се в другата стая, когато усети, че искам да съм сам.

За първи път в живота ми има някой, който наистина се интересува как съм. Повечето се интересуват само да им запълвам времето.

Даже май аз не съм толкова грижовен към нея. Грижа се да е нахранена, разходена, нагушкана (*голяма глезана е*). Но често я забравям, а тя лежи с часове в краката ми, докато работя на компютъра и ме пази.

Сара е куче пазач. Пази ме не само от хипотетичните врагове. Пази ме и от мен самия...

Заспивам трудно.

Сара се е свила в краката ми и сякаш ми казва: „Кротни се най-сетне!“